

## Arrest

nr. 240 033 van 25 augustus 2020  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS  
Graanmarkt 17  
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 maart 2020 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 september 2007 dient verzoeker, samen met mevrouw S.D, van Belgische nationaliteit, een huwelijksaanvraag in.

Op 9 mei 2008 huwt verzoeker met mevrouw S.D. Op 12 november 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F kaart.

Op 9 september 2014 dient verzoeker een aanvraag om duurzaam verblijf in. Hij wordt op 7 augustus 2015 in het bezit gesteld van een F+ kaart.

Op 26 september 2016 scheidt verzoeker van mevrouw S.D. uit de echt.

Op 17 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot beëindiging van het verblijf van verzoeker. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 209 632 van 19 september 2018 het beroep verwerpt.

Op 27 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 240 032 van 25 augustus 2020 het beroep verwerpt.

Op 27 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister tevens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor zes jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

#### **"INREISVERBOD**

Aan de Heer: Naam : A. voornaam : I. geboortedatum : (...)1981 geboorteplaats : Ariana  
nationaliteit : Tunesië

Alias: (...)

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 26.04.2006 werd u op heterdaad betrapt op winkeldiefstal met geweld (PV nr. BG.11.L6.106473/06). U verklaarde aan de politie dat u ABOL Ali heette, dat u op 25.05.1986 te Turkije geboren werd en dat u de Turkse nationaliteit had. Een "Bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" werd u betekend en u werd overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge. Nog diezelfde dag bracht een vriendin van u een identiteitskaart voor vreemdelingen op naam van TASTOURI Mohamad Ben Ayman naar het gesloten centrum. U beweerde dat dit uw identiteitskaart was, dat u een valse identiteit opgaf toen u op winkeldiefstal betrapt werd en dat u dus in feite wel recht op verblijf had. Uiteindelijk geeft u op 15.05.2006 toe dat de identiteitskaart toch niet de uwe was en dat uw werkelijke identiteit A. Ali zou zijn en dat u op 04.05.1984 geboren werd te Algerije. Door uw gebrek aan medewerking bij de identificatieprocedure, was men genoodzaakt u op 23.06.2006 vrij te stellen uit het gesloten centrum. U diende het grondgebied te verlaten tussen 23.06.2006 en 28.06.2006. Op 31.07.2006 stelde de politie te Oostende een administratief verslag vreemdelingencontrole op voor u daar u over de omheining tussen het station en de Schengengate geklommen was ten einde clandestien aan boord te geraken van een vaartuig dat klaarstond om te vertrekken naar het Verenigd Koninkrijk (PV nr. BG.55.FY.101304/06). Ditmaal beweerde dat u ABOUL Ali heette en dat u geboren werd te Irak op 02.05.1984. Op 20.08.2006 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld voor u door de politie van Luik daar u zich verdacht gedroeg (PV nr. LI.55.LA.070377/2006). U stelde ABOL Ali, geboren op 25.05.1985 te Turkije te zijn. Diezelfde dag nog werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 27.09.2006 werd wederom een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf (PV nr. LI.55.LA.081563/2006). Opnieuw gaf u de naam ABOL Ali op. Op 30.09.2006 en op 09.10.2006 was u alweer het onderwerp van een administratief verslag vreemdelingencontrole, respectievelijk wegens verdachte handelingen (PV nr. onbekend) en wegens illegaal verblijf (PV nr. LI.55.LA.085078/2006). Op 09.12.2006 werd er een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de politie te Oostende (PV nr. BG.50.L6.120098/06). U werd ervan verdacht het raam van een nachtwinkel te hebben ingeslagen. U gaf aanvankelijk de identiteit A. I, geboren op 15.04.1978, op. Gezien u reeds bekend was door eerdere tussenkomsten, herkenden de politieagenten u als A. Ali uit Algerije, geboren op 04.05.1986. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, begon u te lachen en stelde u dat u eigenlijk nog anders heet en dat u de Turkse nationaliteit hebt. U nam duidelijk een loopje met de politieagenten. Wanneer u op 18.03.2007 te Oostende op heterdaad betrapt werd toen u met geweld een handtas stal, werd weer een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld (PV nr. BG.11.L6.003989/2007). Naar aanleiding van wederom een handtasdiefstal stelt de politie te Oostende op 19.05.2007 nogmaals

een administratief verslag vreemdelingecontrole voor u op (PV nr. BG.18.L6.7284/07). U stelde A. Ali te heten en op 26.05.1986 te Algerije geboren te zijn. Op 01.11.2007 werd door de Politie te Middelkerke een "Administratief verslag vreemdelingencontrole" opgesteld voor u naar aanleiding van opzettelijke slagen en verwondingen en voor wederrechtelijke opsluiting als mededader (kenmerk: BU000701/2007). Op 02.11.2007 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van vrijheidsberoving – wederrechtelijk door particulier. Op 06.03.2008 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 12 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan wederrechtelijke aanhouding of gevangenhouding; aan bedreiging met een aanslag op personen of op eigendommen; aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feiten gepleegd op 01.11.2007). Op 02.04.2008 werd u in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 16.11.2008 werd er door de Politie te Oostende een "Administratief verslag vreemdelingencontrole" opgesteld voor u daar u op heterdaad betrapt werd op opzettelijke slagen (PV nr. onbekend). U kon zonder meer beschikken daar u in het bezit was van een F-kaart. Op 01.06.2010 werd u door de politie te Antwerpen gecontroleerd wanneer u doelloos rondliep in een zwarte jas met een pet op en daarover een donkere kap terwijl de temperatuur niet van dergelijke aard was dat zo'n kledij nodig was. Er wordt vastgesteld dat u onder invloed bent van drugs (PV nr. AN.55.LB.073241/2010-GF). Opnieuw mocht u zonder meer beschikken daar u in het bezit was van een F-kaart.

Op 22.10.2010 werd u aangehouden en de volgende dag werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 18.01.2011 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven en werd u onder voorwaarden vrijgesteld. De politie van Oostende stelt een Proces-verbaal op daar u op heterdaad betrapt werd bij een poging tot diefstal uit een voertuig op 06.08.2011 (PV nr. GF 014593/11). Op 10.10.2011 werd u opnieuw aangehouden en op 11.10.2011 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging en poging tot misdad. Op 29.03.2011 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel 5 jaar daar u zich schuldig gemaakt had (in de zaak met notitienummer BG.17.L6.9850.10 DC) aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan een verboden wapen te hebben gedragen, nl. een telescopische wapenstok; (in de zaak met notitienummer BG.18.L6.9044-10 DC) aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal (4 feiten); aan poging tot diefstal (feiten gepleegd tussen 05.06.2010 en 21.10.2010). U werd op 31.01.2012 vrijgesteld onder voorwaarden. Op 18.02.2012 werd u aangehouden en op 19.02.2012 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Brugge naar aanleiding van een huisdiefstal als dader of mededader. Op 19.03.2012 werd u door de Correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen te hebben aangeschaft, in bezit te hebben gehad, verschaft, te hebben verkocht of te koop gesteld, nl. heroïne, cocaïne, weed en hash; aan psychotropische stoffen te hebben aangeschaft, in bezit te hebben gehad, verschaft, te hebben verkocht of te koop gesteld, nl. speed (feiten gepleegd op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van minstens 15.04.2008 tot en met 22.10.2010). Op 13.07.2012 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal (4 feiten) (feiten gepleegd op een niet nader te bepalen tijdstip in de periode van 17.02.2012 tot en met 18.02.2012). U werd op 27.11.2012 door het Hof van Beroep veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar in staat van wettelijke herhaling met onmiddellijke aanhouding daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen; aan poging tot diefstal op heterdaad betrapt, bij nacht, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren; aan diefstal (2 feiten); aan poging tot diefstal (feiten gepleegd tussen 02.08.2011 en 10.10.2011). Op 19.10.2015 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden in staat van wettelijke en bijzondere herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen in bezit gehad te hebben, nl. niet nader te bepalen hoeveelheden heroïne (feit gepleegd in de gevangenis van Brugge op 19.12.2014). Op 24.10.2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brugge veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden in staat van wettelijke herhaling aan opzettelijke slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende (feit gepleegd in de gevangenis van Brugge op 18.08.2015).

+++

Uit uw administratief dossier blijkt dat u door Italië in het Schengen Informatie Systeem geseind werd op 06.08.2003, ten gevolge van deze seining werd u gedurende 10 jaar de toegang tot Italië verboden. U bent bij de Italiaanse politie gekend wegens inbreuk op de drugswet, diefstal en zwendel. In België werd u op minder dan 10 jaar tijd maar liefst 7 keer correctioneel veroordeeld, u was in detentie van

02.11.2007 tot 02.04.2008, van 23.10.2010 tot 18.01.2011, van 11.10.2011 tot 31.01.2012 en, na een vrijheid van amper 19 dagen, van 19.02.2012 tot op heden. U zit momenteel meerdere gevangenisstraffen uit wegens diefstal, diefstal met geweld, wapens, inbreuk op de drugwetgevingen een recente veroordeling wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen. U zal vrijgesteld worden bij het verstrijken van uw straffen op 01.04.2020. Overeenkomstig de wet van 17.05.2006 is een overname door DVZ mogelijk vanaf 19.09.2019 (vanaf 6 maanden voor strafeinde). U maakte gebruik van meerdere aliases en dreef zo de spot met de politieagenten tijdens de vele controles waarvan u het onderwerp vormde. Hieruit blijkt duidelijk uw gebrek aan respect voor autoriteit, alsook het gemak waarmee liegen u afgaat. De feiten die leidden tot de veroordeling d.d. 06.03.2008 blijken te maken te hebben met een afrekening voor een niet voldane schuld binnen het drugsmilieu. Onder valse voorwendsels lokte u het slachtoffer mee wetende dat een derde persoon het slachtoffer hardhandig aan zou pakken. Gewelddadige afrekeningen binnen bepaalde criminele milieus kunnen niet getolereerd worden in een democratische maatschappij. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent d.d. 19.03.2012 blijkt dat u een handel opgezet had in allerlei verdovende middelen en dat u bijna de ganse drugscatalogoog aan de man bracht. U bekende dat u sedert 2 jaar dagelijks 2 gram heroïne en 2 à 3 joints verbruikte. Dergelijk verbruik kon niet gefinancierd worden door uw officieel inkomen dat bestond uit amper 840 euro leefloon van het OCMW per maand. U gaf toe dat u met uw verkoop hetzij geld, hetzij drugs verdiende en u beweerde dat u dit deed omdat u zich in een zeer moeilijke sociale situatie bevond en omdat u moet instaan voor uw gezin dat ook uw echtgenote en twee kinderen omvat waardoor alle kleine beetjes konden helpen. Vermits u zelf gebruiker was, was u zich ongetwijfeld ten zeerste bewust van de gevolgen van drugsgebruik zowel op fysisch als psychisch vlak. Gedreven door winstbejag ging u echter voorbij aan de zeer nefaste gevolgen voor de fysieke integriteit van de gebruikers die hopeloos en vaak onomkeerbaar verslaafd geraken en heel hun leven in een neerwaartse spiraal zien terechtkomen. U beperkte zich daarenboven niet tot eenvoudige drugs maar u was ook actief in de branche van de harddrugs, zoals heroïne en cocaïne, waarvan de verslavende en de vernietigende werking enorm zijn. Het is immers algemeen bekend dat heroïne en cocaïne van de meest verslavende drugs zijn, dat zij een grote impact hebben op de gezondheid en dat het gebruik ervan de levenskansen en zeker de levensduur ernstig hypothekeert, zo niet drastisch vermindert. Het gebruik van illegale drugs, en drugsmisbruik in het algemeen, vormt een groot probleem voor individuele personen, gezinnen en gemeenschappen. Nog afgezien van de gezondheids- en maatschappelijke implicaties van drugsmisbruik, vormt de markt voor illegale drugs een belangrijk onderdeel van de criminele activiteiten in de Europese samenleving alsook op mondiaal niveau. Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk bevestigd dat, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt de handel in drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). U werd tevens meermaals veroordeeld voor allerlei diefstallen met verzwarende omstandigheden. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge d.d. 29.03.2011 blijkt dat u verklaarde te stelen om uw heroïne verslaving te kunnen bekostigen. In het vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge d.d. 13.07.2012 wordt gesteld: "Eerste beklaagde [u] was bovendien duidelijk niet onder de indruk van het tegen hem op 29.03.2011 uitgesproken vonnis, eveneens wegens diefstallen met verzwarende omstandigheden, [...]. Nochtans was de eerste opgelegde voorwaarde "van algemeen goed gedrag zijn". Bij verder nazicht door de politie bleek bovendien dat eerste beklaagde [u] sinds 31.01.2012 vrij was onder voorwaarden [...]. Het is dan ook duidelijk dat eerste beklaagde [u] een onverbeterlijke recidivist is waarmee geen enkel mededogen past en waartegen hard dient opgetreden te worden, dit ter beveiliging van de maatschappij. De Rechtbank kan enkel vaststellen dat eerste beklaagde [u] die een OCMW uitkering geniet, geen genoegen wenste te nemen met het vervangingsinkomen dat de maatschappij hem hier ter beschikking stelt maar het nodig vond dit nog aan te vullen met het provenu van diefstallen. Alle criminele middelen zijn blijkbaar goed om op de gemakkelijkste manier aan bijkomende inkomsten te geraken. Een ernstige bezinning is in hoofde van eerste beklaagde [u] meer dan ooit noodzakelijk; het is duidelijk dat de gevangenis het uitgelezen oord is voor dergelijke bezinning. Gelet op het verleden van eerste beklaagde [u] heeft de rechtbank weliswaar niet de hoop dat eerste beklaagde [u] daar tot grote inzichten zal komen maar voor de duur van zijn detentie is de maatschappij dan alvast gevrijwaard van zijn actiemogelijkheden en zal onze maatschappij in ieder geval tijdelijk een iets veiliger plaats geworden zijn." Het is duidelijk dat u geen enkel respect heeft voor andermans eigendom en dat u twee van de fundamentele aspecten van onze maatschappelijke ordening, met name enerzijds het eigendomsrecht en anderzijds de onschendbaarheid van de woning en de geborgenheid die deze aan de bewoners ervan biedt, op grove en onbekommerde wijze miskent en met voeten treedt. Het Hof van Beroep te Gent wijst er in het arrest d.d.27.11.2012 op dat u er bovendien niet voor terugschrikt om gebruik te maken van geweld om u de

goederen van anderen toe te eigenen, wat uw criminele en gevaarlijke ingesteldheid verder aantoonst. Er wordt terecht aangegeven dat de ernst van het misdrijf niet af te meten is aan de omvang van de buit of het ondervonden nadeel maar vooral bestaat in de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten of een beroep te doen op professionele bijstand bij de oplossing van uw drugsprobleem. Hoewel uw verblijf in de gevangenis u tot bezinning en inkeer had moeten brengen en u de gelegenheid bood schuldinzicht te verwerven en afstand te nemen van uw criminele verleden om u te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij, kon u het niet laten zelfs daar feiten te plegen. Naar aanleiding van een fouille werd namelijk heroïne aangetroffen in de zak van uw pullover (zie vonnis correctionele rechtbank te Brugge d.d. 19.10.2015). Hieruit blijkt zeer duidelijk dat u absoluut geen besef heeft van de wederrechtelijkheid van uw handelen en dat u er al evenmin spijt over heeft, anders had u uw misdadig leven niet terug opgenomen. Ook uw gewelddadige aard werd nogmaals bevestigd tijdens uw detentie, opnieuw liet u uw gebrek aan respect voor andermans lichamelijke integriteit blijken. Er ontstond een vechtpartij tussen u en uw celmaat over iets banaals als het volume van de televisie. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent d.d. 24.10.2016 blijkt: "Het is duidelijk dat de reactie van eerste beklaagde [u] buiten proportie was tot datgene wat zich eerst voorgedaan had. Zelfs aangenomen dat het slachtoffer, tweede beklaagde, volgens de beweringen van eerste beklaagde zich tegenover hem treiterend zou hebben opgesteld dan rechtvaardigt dit gedrag van het slachtoffer geenszins de zware gewelddadige reactie die eerste beklaagde hierop heeft gegeven en is de reactie van eerste beklaagde duidelijk buiten elke verhouding tot het gedrag van het slachtoffer." Wederom werd duidelijk dat u zich niet te allen tijde kan beheersen en dat u nog steeds niet geleerd heeft dat geschillen ook op een andere manier dan met bruut geweld opgelost kunnen worden. Dit ernstige agressie-incident dat nota bene in de gevangenis plaatsgreep, voorspelt weinig goeds naar de toekomst toe. U conformeerde zich niet aan de heersende normen en waarden en u vertoont weinig interesse in conventionele activiteiten. U pleegde feiten om aan geld te geraken voor uw levensonderhoud en het financieren van uw druggebruik. Gezien de feiten zich situeren binnen de asociale levensstijl die u hanteerde, is het risico op herval in feiten groot. Uit de "Afwijzing van het verzoek tot beperkte detentie" waartoe beslist werd door de Strafvorderingrechtbank te Gent op 25.11.2015 en op 10.05.2017 blijkt dat een eerder verblijf op de drugsvrije afdeling werd stopgezet wegens druggebruik. Er was aanvankelijk gepland dat u een intakeprocedure bij vzw Kompas – behandelingscentrum voor druggebruikers zou doorlopen. Ten gevolge van de agressiefeiten op uw celgenoot die leidden tot het correctioneel vonnis d.d. 24.10.2016, besliste de vzw Kompas dat u niet langer welkom was voor het doorlopen van de intakeprocedure. Bijgevolg werd er gezocht naar een alternatief reclasseringsplan en werd u aangemeld bij De Sleutel, nadien bleek echter dat De Sleutel niet met u in zee wenste te gaan wegens onvoldoende gemotiveerd. Er liggen geen stukken voor dat u inmiddels gedegen therape/begeleiding kreeg om uw problemen aan te pakken. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Nog steeds bent u niet bereid u aan de geldende regels te houden. Op 01.06.2017 kreeg u een uitgangspersmissie met vertrek en terugkeer dezelfde dag. Hoewel u dus dezelfde dag terug verwacht werd in de gevangenis, keerde u niet terug naar de gevangenis te Brugge. Bij een politiecontrole bij het Sint-Pietersstation te Gent op 07.06.2017 werd u gevat en u werd naar de gevangenis te Gent gebracht. Het gedrag dat u reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds 7 maal correctioneel veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en uw recht op verblijf werd dan ook op 16.10.2017 beëindigd op basis van artikel 44bis§2. Deze beslissing werd aan u betekend op 17.10.2017. Op 31.10.2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.10.2017 te vorderen. Op 19.09.2018 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de RVV verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u niet langer een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou zijn. Zelfs indien met bewijsstukken aangetoond zou zijn dat u zich na juni 2017 correct zou zijn gaan gedragen in de gevangenis, quod non, zou dit geen garantie zijn dat u geen strafbare feiten meer zou begaan in de toekomst. In de gevangenis staat u immers onder een strenge overheidscontrole en is de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen

aan ernstige beperkingen onderworpen. Dat u in uw hoorrecht aangeeft dat u "fout geweest bent" betekent niet dat er daadwerkelijk sprake is van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. U geeft tegelijkertijd aan dat, indien u terug zou moeten gaan naar Tunesië, u onmiddellijk een beroep zal doen op mensensmokkelaars om terug te komen, nog een bewijs dat u nog steeds bereid bent u te beroepen op illegale paktijken. Gelet op uw talrijke veroordelingen en de persoonlijkheidskenmerken die hieruit voortvloeien wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).

+++

Op 12.07.2017 vulde u naar aanleiding van het onderzoek naar een mogelijke beëindiging van uw verblijfsrecht een vragenlijst hoorrecht in en diende u een aantal documenten in. Bij de beslissing tot beëindiging van uw recht op verblijf d.d. 16.10.2017 werd rekening gehouden met de door u verschaft informatie. Naar aanleiding van onderhavige beslissing vulde u opnieuw een vragenlijst hoorrecht in, deze werd op 11.10.2019 door de griffie van de gevangenis aan de Administratie bezorgd. U verklaarde hierin dat u Nederlands, Frans, Engels, Italiaans, Arabisch, Turks en Grieks kan spreken, begrijpen, lezen en/of schrijven; dat u de laatste keer in België aankwam in maart 2005; dat u via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar Brussel ging; dat uw documenten ter beschikking liggen bij de griffie van de gevangenis van Brugge; dat u in volle gezondheid verkeert; dat u geen duurzame relatie meer heeft in België; dat u twee minderjarige kinderen heeft in België (A. A., geboren in Oostende op (...)2007 die Belgisch kampioene trampoline was in 2018 en 2019, (...)); A. A., geboren in Oostende op (...)2009; dat uw beide kinderen in de (...) te 8400 Oostende bij een pleeggezin (T. V. (...)); dat u een nonkel (J. M.) en een neef (J. K.) heeft die in Kortrijk (Heule) wonen; dat u niet naar Tunesië wil terugkeren omdat Tunesië geen stabiel land is waar het terrorisme en het radicalisme enorm aan het stijgen is, waar geen president is en waar een zware economische crisis heerst; u stelt dat uw ouders, broer, zus en hun kinderen allen in Italië zitten en de Italiaanse nationaliteit hebben; dat mevrouw De Block (toenmalige Minister van Asiel en Migratie) u een Belgisch paspoort bezorgde geldig tot 10.02.2020; dat u ondertussen al meerdere uitgangen (12u) en verloven (36u) buiten de gevangenis kreeg voor het in orde brengen van o.a. werk, adres en begeleiding; dat wegens verandering in de politiek door dhr. Theo Francken dat terug ingetrokken werd; dat u het onmenselijk vindt dat Francken beslist dat u via sociale media contact houdt met uw kinderen; dat "wij buitenlanders zijn en mensen van vlees en bloed en gevoelens" (sic); dat uw kinderen en de rest van uw familie allen Europees zijn; dat u niemand meer heeft in Tunesië en dat als u daar terug heen moet, u onmiddellijk een mensensmokkelaar gaat betalen om terug bij uw familie te zijn; dat uw liefde voor uw familie geen grenzen heeft, geen land en geen politiek kan u tegenhouden; dat u fout geweest bent en dat u uw straf zwaar betaald heeft; dat u nu nog 6 maand van uw strafeinde bent en dat u hoopt dat u vergeven wordt, dat u nog een tweede kans zou krijgen om uzelf en uw kinderen een goede toekomst te bieden; dat als u teruggestuurd wordt ook uw familie en uw kinderen gestraft worden; dat u positief ingesteld bent en veel hoop heeft dat u een tweede kans krijgt.

+++

Van 09.05.2008 tot 26.09.2016 was u gehuwd met de Belgische D.C. S.. Sinds eind maart 2017 zouden jullie relatie terug opgepikt hebben. Op 14.12.2018 deed mevrouw D. C. S. bij de stad Brugge aangifte dat zij voornemens was opnieuw met u te huwen, u gaf haar daartoe een volmacht. Op 12.03.2019 wenste mevrouw D.C. de huwelijksprocedure echter te annuleren en werd de huwelijksaangifte zonder voorwerp. De Procureur des Konings adviseerde op 17.05.2019 dan ook ongunstig m.b.t. het voorgenomen huwelijk. U gaf zelf ook aan in het formulier hoorrecht dat u invulde inmiddels geen duurzame relatie meer te hebben in België. Uit jullie relatie werden twee Belgische kinderen geboren: A. A. (geboren op (...)2007) en A. A. (geboren op (...)2009). Vóór u in de gevangenis terecht kwam, woonde jullie allen samen te Oostende. Het gegeven dat u kinderen en een echtgenote had op het grondgebied heeft u er nooit van weerhouden feiten te plegen. Er wordt niet betwist dat de beëindiging van uw verblijf een inmenging uitmaakt in uw privé- en gezinsleven, huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden. Uw kinderen bezoeken u ongeveer tweewekelijks in de gevangenis en wanneer u in het verleden een uitgangsvergunning dan wel penitentiair verlof had, ging u bij hen op bezoek wanneer mogelijk. U legde in het verleden bewijzen voor dat u soms geld overschreef naar uw kinderen. Uw kinderen werden op 31.01.2013 door de jeugdrechtbank geplaatst bij het "Begeleidingstehuis (...)" omdat er sprake was van een verontrustende opvoedingssituatie. U verklaarde in het hoorrecht dat uw kinderen inmiddels bij een pleeggezin verblijven. U legt geen recente documenten m.b.t. uw kinderen voor. Op 11.03.2020 informeerde de jeugd- en familierechter de Administratie dat uw kinderen inderdaad bij een pleeggezin verblijven sinds april 2018. Deze plaatsing werd bij vonnis van 23.10.2019 voor beide kinderen met 1 jaar verlengd. Uw vrijstelling op 01.04.2020 verandert in wezen niets aan de

jeugdbeschermingsmaatregel, die blijft gewoon verder lopen. In principe komt het verder aan de jeugdrechter toe om te beslissen wat er met de kinderen zal gebeuren, toch zo lang tot ze meerderjarig zijn. De jeugdrechter laat zich daarbij enkel leiden door het criterium "belang van het kind". Uw kinderen kunnen contact met u onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Nu u sinds de geboorte van uw kinderen het grootste deel van de tijd in de gevangenis zat (van 02.11.2007 tot 02.04.2008; van 23.10.2010 tot 18.01.2011; van 11.10.2011 tot 31.01.2012 en van 19.02.2012 tot heden), blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg heeft. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Üner / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u vanuit Tunesië geen contact via telefoon en internet zou kunnen hebben met uw kinderen, noch dat er geen regeling te treffen valt opdat uw kinderen begeleid op bezoek zouden kunnen komen tijdens een schoolvakantie. Het EHRM heeft verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden. Het feit dat het contact met uw kinderen moeilijker zal verlopen, is louter en alleen het gevolg van uw persoonlijk handelen. U verwijst daarnaast naar nonkel (J. M.) en een neef (J. K.) die woonachtig zijn in België alsook naar uw familieleden (uw moeder en vader, uw zus en uw broer en hun kinderen en partners) die in Italië wonen. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook in de relatie tussen andere naaste familieleden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te stellen dat uw nonkel en neef op het grondgebied verblijven en dat u familie heeft in Italië. Uit uw administratief dossier blijkt echter niet dat u in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden, noch blijkt dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen u en uw verwanten in Italië. Het contact met uw familieleden kan verder onderhouden worden middels (korte) bezoeken en moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij u vanuit België dan wel Italië steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij uw herintegratie in het land waar u zich zal vestigen. U verklaarde dat u sinds maart 2005 in België bent, het eerste administratieve spoor van uw aanwezigheid in België dateert echter pas van 26.04.2006 toen u op heterdaad betrappt werd bij een winkeldiefstal met geweld en pas in de loop van 2008 werd uw verblijf geregulariseerd. Er is niet gebleken dat u een bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uw parcours in België is een aaneenschakeling van overtredingen, veroordelingen en detenties. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. U bracht meer tijd door in detentie dan in vrijheid. Contacten met eventuele vrienden in België kunnen onderhouden worden via telefoon, internet, skype, et cetera. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts uiterst sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. U slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt. Verder tonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar makkelijk geldgewin aan. Gelet op uw persoonlijke gedragingen lijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het

gastland. De beperkte officiële en zeer korte tewerkstellingen zijn bijlange na niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met België. Het gegeven dat u na uw vrijstelling eventueel de kans zou hebben om aan het werk te gaan doet niks af aan het gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Uit niks blijkt dat u in Tunesië geen werk zou kunnen vinden om in uw onderhoud te voorzien. Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Tunesië aanpassingen zal vereisen. Er kan echter niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland, zo spreekt u bijvoorbeeld Arabisch. En hoewel een deel van uw familie in Italië en België woonachtig is, kan evenmin zonder meer aangenomen worden dat u helemaal geen familie of kennissen meer zou hebben in Tunesië. Uw familie kan u eventueel ook vanuit België of Italië ondersteunen bij het heropbouwen van uw leven in Tunesië. De beroepsopleidingen die u volgde tijdens uw detentie, zullen u ongetwijfeld ook in uw land van herkomst van pas kunnen komen. U gaf eerder aan in Italië gewoond te hebben voor u naar België kwam. U ging naar school in Italië en zou er ook gewerkt hebben. Uw administratief dossier bevestigt dat u in Italië was, u werd immers door de Italiaanse autoriteiten geseind in het Schengen Informatie Systeem daar u uit Italië uitgewezen werd ten gevolge van inbreuk op de drugswet, diefstal en zwendel. Vanaf 06.08.2003 mocht u gedurende 10 jaar niet naar Italië terugkeren tenzij de Minister van binnenlandse Zaken u daartoe een speciale toelating zou verschaffen. Desgewenst zou u een verzoek kunnen richten aan de Italiaanse autoriteiten opdat u opnieuw zou worden toegelaten. Uit niks blijkt dat u reeds dergelijke aanvraag indiende en dat deze geweigerd zou zijn. De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het privéleven. +++ U stelde niet terug willen keren naar Tunesië o.a. omdat Tunesië geen stabiel land is waar het terrorisme en het radicalisme enorm aan het stijgen is, waar geen president is en waar een zware economische crisis heerst. U blijft zeer vaag en geeft geen concrete duiding over wat u hiermee precies bedoelt en wat u ten gevolge van die beweringen vreest. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Voor zover de economische omstandigheden in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België, kan opgemerkt worden dat betrokkene daarin niet verschilt als vele van zijn landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf toegestaan wordt. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar uw land van herkomst. U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen.

+++

Een inreisverbod van 6 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij de bepaling van de duur van het inreisverbod werd rekening gehouden met uw familiale omstandigheden. Het staat u bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 6 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van uw recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien u effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor u dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

## 2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

## 3. Onderzoek van het beroep

### 3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een exacte kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is letterlijk “copy & paste”. Alleen al om die reden kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering. Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op vaststellingen van 5 jaar geleden.

Het betreft hier veroordelingen inzake feitelijkeheden dewelke zich gemiddeld vijfjaar geleden toch wel lang geleden dus- hebben afgespeeld. Dat er op heden sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de Belgische Staat niet zomaar stellen. Hoewel zij dit impliciet lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

Er zou een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden zijn in hoofde van verzoeker. Hij zou tevens geen inzicht in de feiten vertonen. Zijn gedrag zou om die redenen de openbare orde schaden. Dit is een volledig eenzijdige weergave van de feiten. Er wordt geen inzicht gegeven in de inhoud van de vonnissen of feiten. Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet nagegaan, noch in rekening gebracht. Door te verwijzen naar de veroordelingen van 5 jaar geleden en het gedrag van verzoeker eveneens 5 jaar geleden, negeert de Belgische Staat de vereiste van (onderzoek naar) de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. Hoogstens verwijst de Belgische Staat naar het feit dat verzoeker mogelijks vroeger een gevaar zou hebben kunnen opleveren hebben.

Zo stelt zij dat staten volgens het EHRM doortastend mogen optreden en verzoeker mogen terugleiden naar de grens omdat deze actief betrokken is bij de verspreiding van drugs. Verzoeker is geenszins actief betrokken bij de verspreiding van drugs. In 2012 werd hij inderdaad veroordeeld voor handel in drugs, heden is er geen enkel bewijs dat verzoeker actief zou zijn als handelaar in drugs! Dat is hij overigens ook niet. Men baseert zich dus hier enkel op gegevens van 8 jaar geleden. In 2015- inmiddels ook vijf jaar geleden- mag er dan wel bezit zijn geweest, maar dat is uiteraard van geheel andere orde als handel.

De Belgische staat verwijst ook nog naar feiten van diefstal waarvoor verzoeker veroordeeld werd bij vonnis van juli 2012 en in beroep bij arrest van november 2012. Opnieuw betreft het hier feiten van acht jaar geleden.

In 2016 werd verzoeker nog veroordeeld voor slagen en verwondingen. Het betrof hier een ruzie met verzoekers celgenoot. Verzoeker heeft hier de feiten toegegeven en aldus schuldinzicht getoond. Er kan op basis hiervan niet zomaar geoordeeld worden dat er heden voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat duidelijk niet het geval is. Men heeft niet eens het recent gedrag van verzoeker in de gevangenis bevestigd.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

Bovendien wordt er nergens gemotiveerd waarom het inreisverbod dan wel zes jaar dient te bedragen én waarom geen 1 jaar, 3 jaar of 5 jaar. Nergens wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod dermate

*lang dient te zijn en proportioneel zou zijn met de belangen van de staat inzake de openbare orde. De bepaling van de duur van het inreisverbod wordt niet gemotiveerd.*

*De enige motivering die men er op nahoudt is de volgende:*

*" Een inreisverbod van 6 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Bij bepaling van de duur wordt rekening gehouden met uw familiale omstandigheden. Het staat u bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende zes jaar een opschorting of een opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van uw recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen. "*

*Ook hieruit blijkt geenszins wat die familiale omstandigheden waarmee men beweert rekening te houden dan daadwerkelijk zijn en in welke mate deze dan meespeelden. Het feit dat men aangeeft dat men binnen de zes jaar steeds om opheffing of opschorting kan vragen, is niet meer of minder dan het verschuiven van de kwestie naar verzoeker. Hét is de overheid die omstandig dient te motiveren en er voor dient te zorgen dat de duur van haar opgelegde inreisverbod proportioneel is, niet verzoeker die na x aantal tijd een verzoek moet richten aan de overheid.*

*De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden. "*

3.2 De uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij of zij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Een schending van deze bepalingen kan na lezing van het dossier niet worden aangenomen gezien de beslissing genoegzaam met redenen is omkleed.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze is genomen. De vermeldingen in de beslissing laat de verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet 'verder' te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing 'het waarom' of 'uitleg' dient te vermelden.

De bestreden beslissing motiveert enerzijds met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, met name *"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."* Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering waarom *in casu* de duur van het inreisverbod zes jaar bedraagt.

In weerwil van verzoekers betoog is de bestreden beslissing geen "exacte kopie" van het bevel om het grondgebied te verlaten dat op dezelfde datum werd genomen.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"* of *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*. Deze verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is conform artikel 11, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld: *"De beslissing tot verwijdering van 27.03.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod."* Uit de verwijderingsbeslissing van 27 maart 2020 blijkt dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en omdat hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde werd gemaakt aan zijn verblijf.

Uit de samenlezing van de verwijderingsbeslissing en het bestreden inreisverbod waarmee deze gepaard gaat, blijkt op afdoende wijze dat *in casu* verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, conform artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, omdat hem geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Dit wordt op zich door verzoeker niet betwist. Zijn kritiek richt zich immers geheel op de motivering inzake het bepalen van een duurtijd van 6 jaar. Een mogelijke leemte in de juridische overwegingen leidt niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing indien blijkt dat dit verzuim de belangen van verzoeker niet heeft geschaad (RvS 4 oktober 1994, nr. 49.427), hetgeen *in casu* niet blijkt noch wordt aangevoerd door verzoeker.

Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, wordt niet betwist dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Evenwel moet, overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod worden vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

In de voorliggende zaak werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De verwerende partij dient dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van 6 jaar berust. Dit betekent echter niet dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

*In casu* wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk gespecificeerd dat, met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, een termijn van zes jaar wordt opgelegd omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde en nationale veiligheid. De verwerende partij wijst op het herhalend karakter van de feiten, de zwaarwichtigheid van de feiten en het recidivegevaar doordat er tot op heden geen gedragsverbetering is. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gelet op de talrijke veroordelingen, de ernst van de feiten en de persoonlijkheidskenmerken vast te stellen dat verzoeker niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Daarnaast blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat er ook rekening werd gehouden met de aanwezigheid van zijn partner, kinderen en andere familieleden in België en Italië.

De Raad herhaalt verder dat de discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van het inreisverbod wel een nauwgezette motiveringsplicht impliceert, maar niet betekent dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De uitgebreide motivering in het bestreden inreisverbod laat op voldoende duidelijke wijze toe te begrijpen waarom de verwerende partij kiest voor een duurtijd van zes jaar en waarom deze duurtijd proportioneel zou zijn. Hierbij wordt wel degelijk ingegaan op verzoekers specifieke omstandigheden en concreet toegelicht waarom in het voorliggende geval het gepast is de duur van het inreisverbod op zes jaar te bepalen. Uit het bestreden inreisverbod blijkt derhalve dat de geldingsduur ervan voor de termijn van zes jaar is voorzien van een specifieke motivering die op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen. Verzoeker overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. De motivering van het bestreden inreisverbod is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke

juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Waar verzoeker nog kritiek uit op het feit dat de motivering identiek zou zijn aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 maart 2020 laat hij na aan te tonen dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde elementen of dat de motivering foutief zou zijn. De kritiek is niet dienstig, nu de verwerende partij voor de motivering van het inreisverbod zich mag baseren op de motieven reeds opgenomen in het bevel van 27 maart 2020.

Verzoeker beschikt over de nodige informatie om zich tegen het bestreden inreisverbod met alle middelen van recht te verdedigen, wat overigens wordt bevestigd doordat hij in zijn verdere betoog inhoudelijke kritiek uit. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Verweerder heeft in het geval van verzoeker een duur van zes jaar voor het inreisverbod proportioneel geacht omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Verzoeker betoogt dat het oordeel van de verwerende partij dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, enkel steunt op vaststellingen van vijf jaar geleden. Verzoeker meent dat zijn huidige gedrag niet werd nagegaan. Door te verwijzen naar de veroordelingen van vijf jaar geleden ontbreekt de vereiste van het onderzoek naar de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. Er wordt tevens verwezen naar feiten van diefstal. Het betreft evenwel feiten van acht jaar geleden. Waar de verwerende partij nog verwijst naar de ruzie met een celgenoot in 2016 wijst verzoeker erop dat hij deze feiten heeft toegegeven en schuldinzicht heeft getoond. Verzoeker meent aldus dat niet *in concreto* werd onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in zijn gedrag. Er werd zelfs geen navraag gedaan in de gevangenis aangaande zijn huidige gedrag.

Verzoeker voert met zijn grief in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad merkt op dat verweerder inderdaad eenzelfde vaststelling heeft gedaan dat verzoeker door zijn gedrag een reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde zowel om te besluiten dat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan als om te besluiten dat een termijn van het inreisverbod van zes jaar proportioneel is.

De Raad verwijst naar de volgende beoordeling die inzake het betoog van verzoeker reeds werd doorgevoerd wat de verwijderingsmaatregel betreft, in het arrest nr. 240 032 van 25 augustus 2020:

*“De Raad leest in de bestreden beslissing vooreerst tal van opsluitingen en veroordelingen, die hij niet betwist. De Raad benadrukt dat de verwerende partij bij haar beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De gemachtigde oordeelde dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet enkel verwijst naar de veroordelingen doch ook op de inhoud van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld. Zo wordt erop gewezen dat de feiten die aanleiding gaven tot de veroordeling van 6 maart 2008 een afrekening betrof voor een niet voldane schuld binnen het drugsmilieu. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Gent van 19 maart 2012 blijkt dat verzoeker een handel had opgezet in allerlei verdovende middelen en dat verzoeker bekende sedert 2 jaar dagelijks 2gram heroïne te verbruiken. Verzoeker was actief in de branche van harddrugs, zoals heroïne en cocaïne, waarvan de verslavende en de vernietigende werking enorm zijn, zo stelt de verwerende partij. In het vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge van 13 juli 2012 wordt tevens gewezen op het feit dat verzoeker een onverbeterlijke recidivist is waarmee geen enkel mededogen past en waartegen hard dient opgetreden te worden, dit ter beveiliging van de maatschappij. Het Hof van Beroep te Gent wijst er in het arrest van 27 november 2012 op dat verzoeker er niet voor terugschrikt om gebruik te maken van geweld om hem de goederen van anderen toe te eigenen, wat zijn criminele en gevaarlijke ingesteldheid verder*

aantoont. Naar aanleiding van een fouille in de gevangenis werd heroïne aangetroffen in de zak van verzoekers pullover (vonnis van de correctionele rechtbank te Brugge van 19 oktober 2015). En verder motiveert de verwerende partij het volgende:

*“U conformeerde zich niet aan de heersende normen en waarden en u vertoont weinig interesse in conventionele activiteiten. U pleegde feiten om aan geld te geraken voor uw levensonderhoud en het financieren van uw druggebruik. Gezien de feiten zich situeren binnen de asociale levensstijl die u hanteerde, is het risico op herval in feiten groot. Uit de “Afwijzing van het verzoek tot beperkte detentie” waartoe beslist werd door de Strafvuistvoeringsrechtbank te Gent op 25.11.2015 en op 10.05.2017 blijkt dat een eerder verblijf op de drugsvrije afdeling werd stopgezet wegens druggebruik. Er was aanvankelijk gepland dat u een intakeprocedure bij vzw Kompas - behandelingscentrum voor druggebruikers zou doorlopen. Ten gevolge van de agressiefeiten op uw celgenoot die leidden tot het correctioneel vonnis d.d. 24.10.2016, besliste de vzw Kompas dat u niet langer welkom was voor het doorlopen van de intakeprocedure. Bijgevolg werd er gezocht naar een alternatief reclasseringsplan en werd u aangemeld bij De Sleutel, nadien bleek echter dat De Sleutel niet met u in zee wenste te gaan wegens onvoldoende gemotiveerd. Er liggen geen stukken voor dat u inmiddels gedegen therapie/begeleiding kreeg om uw problemen aan te pakken. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Nog steeds bent u niet bereid u aan de geldende regels te houden. Op 01.06.2017 kreeg u een uitgangspermissie met vertrek en terugkeer dezelfde dag. Hoewel u dus dezelfde dag terug verwacht werd in de gevangenis, keerde u niet terug naar de gevangenis te Brugge. Bij een politiecontrole bij het Sint-Pietersstation te Gent op 07.06.2017 werd u gevat en u werd naar de gevangenis te Gent gebracht. Het gedrag dat u reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. De vaststelling dat u sinds u in België verblijft, reeds 7 maal correctioneel veroordeeld werd voor een veelheid aan criminele feiten, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en uw recht op Verblijf werd dan ook op 16.10.2017 beëindigd op basis van artikel 44bis§2. Deze beslissing werd aan u betekend op 17.10.2017, Op 31.10.2017 diende U bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.10.2017 te vorderen. Op 19.09.2018 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de RW verworpen. U maakt dus het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.*

*Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u niet langer een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou zijn. Zelfs indien met bewijsstukken aangetoond zou zijn dat u zich na Juni 2017 correct zou zijn gaan gedragen in de gevangenis, quod non, zou dit geen garantie zijn dat u geen strafbare feiten meer zou begaan in de toekomst. In de gevangenis staat u immers onder een strenge overheidscontrole en is de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen. Dat u in uw hoorrecht aangeeft dat u “fout geweest bent betekent niet dat er daadwerkelijk sprake is van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. U geeft tegelijkertijd aan dat, indien u terug zou moeten gaan, naar Tunesië, u onmiddellijk een beroep zal doen op mensensmokkelaars om terug te komen, nog een bewijs dat u nog steeds bereid bent u te beroepen op illegale praktijken. Gelet op uw talrijke veroordelingen en de persoonlijkheidskenmerken die hieruit voortvloeien wordt vastgesteld dat u niet de Intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel gestoeld op openbare orde verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.).”*

*Verzoeker weerlegt deze motieven niet door te verwijzen naar zijn huidig gedrag in de gevangenis. Verzoeker toont overigens met geen enkel stuk aan dat hij zich zou hebben ‘herpakt’ in zijn gedrag en bijvoorbeeld een begeleiding zou volgen in verband met zijn druggebruik. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat hij op 1 juni 2017, naar aanleiding van zijn uitgangspermissie, niet terugkeerde naar de gevangenis en pas op 7 juni 2017 werd aangetroffen bij een politiecontrole te Gent. Bovendien verklaart verzoeker in de vragenlijst van 11 oktober 2019 dat hij beroep zal doen op mensensmokkelaars indien hij naar zijn land van herkomst wordt gerepatriëerd. Het oordeel van de verwerende partij dat verzoeker zich nog steeds zal beroepen op illegale praktijken en dat hij, gelet op de talrijke veroordelingen en de persoonlijkheidskenmerken, niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk.*

*In weerwil van verzoekers betoog blijkt niet dat hij lessen zou hebben getrokken uit zijn veroordelingen. De gemachtigde van de minister stelt in dit verband nog uitdrukkelijk het volgende: “Er liggen geen*

stukken voor waaruit blijkt dat u niet langer een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou zijn. Zelfs indien met bewijsstukken aangetoond zou zijn dat u zich na Juni 2017 correct zou zijn gaan gedragen in de gevangenis, quod non, zou dit geen garantie zijn dat u geen strafbare feiten meer zou begaan in de toekomst. In de gevangenis staat u immers onder een strenge overheidscontrole en is de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen. Dat u in uw hoorrecht aangeeft dat u "fout geweest bent betekent niet dat er daadwerkelijk sprake is van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging. U geeft tegelijkertijd aan dat, indien u terug zou moeten gaan, naar Tunesië, u onmiddellijk een beroep zal doen op mensensmokkelaars om terug te komen, nog een bewijs dat u nog steeds bereid bent u te beroepen op illegale praktijken. Gelet op uw talrijke veroordelingen en de persoonlijkheidskenmerken die hieruit voortvloeien wordt vastgesteld dat u niet de Intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel gestoeld op openbare orde verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I.)." Het oordeel van de gemachtigde dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven rechtvaardigt door het verplicht verlaten van het grondgebied, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk. Verzoeker gaat volledig voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing en weerlegt de motieven niet door de loutere verwijzing naar zijn huidige gedrag in de gevangenis en de bewering dat hij schuldinzicht heeft met betrekking tot de ruzie met zijn celgenoot."

Rekening houdende met deze reeds gedane vaststellingen kan ook in de voorliggende zaak worden geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat bij de beoordeling van het reëel en actueel risico voor de openbare orde, enig concreet en relevant gegeven dat van invloed kon zijn op de beoordeling ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat de beoordeling hieromtrent niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling of miskennen van de geldende wetsbepalingen wordt evenmin aangetoond.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de staatssecretaris door te handelen zoals hij gehandeld heeft toch elke voeling met de realiteit verloren is.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RW nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RW nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan

*naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel).*

*Zo heeft men zelfs geen navraag gedaan in de gevangenis aangaande het huidige gedrag van verzoeker.*

*Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van zes jaar proportioneel en redelijk zou zijn."*

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast, overeenkomstig de stukken in het administratief dossier, dat verzoeker een vragenlijst invulde op 12 juli 2017, naar aanleiding van de beëindiging van zijn verblijfsrecht. Vóór de bestreden beslissing kon verzoeker wederom een vragenlijst invullen, hetgeen verzoeker ook heeft gedaan op 11 oktober 2019. Uit de bestreden beslissing blijkt vervolgens dat er weldegelijk rekening werd gehouden met de informatie die verzoeker verstreekte over zijn huidige situatie en redenen waarom hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst. De verwerende partij is in de bestreden beslissing op alle aangehaalde elementen van verzoeker uitdrukkelijk ingegaan. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Verzoeker toont overigens niet aan met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Het vage betoog dat er geen onderzoek werd gedaan naar zijn huidige gedrag in de gevangenis, volstaat niet. Temeer nu in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker in de gevangenis onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om zijn gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen. Het oordeel van de gemachtigde dat *"zelfs indien met bewijsstukken aangetoond zou zijn dat u zich na juni 2017 correct zou zijn gaan gedragen in de gevangenis, quod non, zou dit geen garantie zijn dat u geen strafbare feiten meer zou begaan in de toekomst"*, is niet kennelijk onredelijk. Verzoeker weerlegt het motief niet en toont geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker verwijst naar zijn uiteenzetting van het eerste middel. Uit de bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid en met toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard laat gaan met een inreisverbod van zes jaar aangezien hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Gelet op de analyse van het voorgaande middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*"1.*

*Aangezien ten derde het art. 8 E.V.R.M. en art. 12 E.V.R.M. wordt geschonden, afzonderlijk en in samenhang gelezen met de materiële motiveringsverplichting.*

*Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit derde middel als hernomen dient te worden beschouwd.*

*Artikel 8 EVRM bepaalt:*

*"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven*

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 EVRM behelst aldus het recht op een ongestoord familieleven.

In het licht van artikel 8 EVRM dient de overheid bij het nemen van de beslissing tot vrijheidsberoving, repatriëring en een daaraan gekoppeld inreisverbod het individueel belang af te wegen tegen het algemeen belang. De overheid zal dus bij het nemen van de beslissing rekening moeten houden met het bestaande familie -en gezinsleven.

Indien verzoeker teruggestuurd wordt naar Tunesië, zal hij gescheiden worden van zijn minderjarige kinderen. Het inreisverbod bepaalt dat verzoeker gedurende zes jaar niet zal kunnen terugkeren naar België of een andere lidstaat van het Schengen grondgebied. Dit betekent de facto dat verzoeker zijn minderjarige kinderen niet zal zien opgroeien en er niet voor hen als vader zal kunnen zijn. De kinderen van verzoeker zijn 11 en 13 jaar. Na afloop van het inreisverbod zijn ze immers reeds meerderjarig.

De bestreden beslissing maakt in hoofde van verzoeker dan ook een flagrante schending uit van zijn recht op de eerbiediging van een privé, familie- en gezinsleven die geenszins in verhouding staat tot het handhaven van de openbare orde.

Verzoeker wil hier in België dan ook verder blijven wonen en bij zijn kinderen zijn, hetgeen niet mogelijk is indien verzoeker 2.500 km van hen verwijderd is.

Een inreisverbod van zes jaar is niet proportioneel aan het eventuele nadeel dat de Belgische Staat zou ondervinden indien men een korter inreisverbod zou bepalen. Er wordt tevens nergens verantwoord waarom een inreisverbod van zes jaar gepast zou zijn.

Een scheiding van zes jaar met België maakt het voor verzoeker aldus volstrekt onmogelijk om een normale relatie te onderhouden met zijn minderjarige kinderen.

Eveneens ontzegt dergelijke scheiding ook het recht aan de kinderen van verzoeker om hun vader te zien, nu zij in België zullen blijven wonen.

Om deze redenen schenden de bestreden beslissingen art. 8 E.V.R.M.

2.

De Belgische Staat beroept zich op de openbare orde om verzoeker te dwingen het grondgebied te verlaten en daaraan een inreisverbod van zes jaar te koppelen.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in dergelijk geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vevat in artikel 8 E.V.R.M. enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

De uitwijziging en het daaraan gekoppelde inreisverbod van zes jaar betekent ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoeker.

"Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komen hierbij een beoordelingsvrijheid toe. "1

Een dergelijke eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu door de Belgische Staat geenszins gemaakt. Er blijkt enkel een concrete afweging gebeurt te zijn van het algemene belang van de Belgische Staat, maar er kan uit niets afgeleid worden dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging werd gemaakt van diens individuele belangen en omstandigheden zoals vereist door artikel 8 EVRM.2

De motivering "Bij bepaling van de duur wordt rekening gehouden met uw familiale omstandigheden." is nietszeggend. Met welke familiale omstandigheden werd er dan rekening gehouden en in welke mate hebben zij meegespeeld?

Een aantal elementen aangehaald in de beslissing doen vermoeden dat de familiale omstandigheden nauwelijks van tel zijn geweest:

" Uw kinderen kunnen met uw contact onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. "

"Nu u sinds de geboorte van uw kinderen het grootste deel van de tijd in de gevangenis zat blijkt niet dat zulks een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg heeft. "

" Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijziging van de ouder die niet samenwoont met de kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijziging van een ouder die wel samenwoont met zijn kinderen, zeker indien er contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er geen beletsel bestaat voor de kinderen om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u vanuit Tunesië een contact via telefoon of internet zou kunnen hebben met uw kinderen, noch dat er geen regeling te treffen valt opdat uw kinderen begeleid op bezoek zouden kunnen komen tijdens de schoolvakantie. "

*Er wordt dus geen enkele rekening gehouden met het feit dat er heden wel degelijk een tweewekelijks fysiek contact is tussen de kinderen en hun vader. Zij komen immers graag op bezoek in de gevangenis en dat zowel verzoeker als de kinderen op elkaar gesteld zijn en aan elkaar gehecht zijn. Des te flaganter is de schending wanneer ook blijkt dat verzoeker en de kinderen echt aan elkaar gehecht zijn en op elkaar gesteld zijn (stuk 5):*

*Verslag mevrouw D. N.*

*"Ik vertrouw er gewoon op dat alles goed komt en papa vrijgelaten wordt .Hij gaf ook aan papa te missen.*

*Pleegouders gaven aan dat de bezoeken steeds op een goede manier zijn verlopen. Papa toonde steeds interesse in de kids, de kinderen waren blij om papa te zien en het contact verliep op een vlotte manier.*

*Als pleegzorgbegeleidster heb ik ook steeds een goed contact ervaren tussen I. en de kinderen. Ik merkte dat ze op elkaar gesteld zijn. "*

*De bestreden beslissing houdt ook geen rekening met het feit dat de kinderen in een pleeggezin verblijven.*

*Uiteraard dient bij elke reis rekening gehouden te worden met de schoolvakanties. De kinderen van verzoeker gaan immers naar school en zij kunnen hun vader dan ook enkel zien in periodes van schoolvakanties. Dit zijn overigens ook de drukker periodes om op reis te gaan en bijgevolg ook de duurdere periodes. Het zal financieel gezien moeilijk zijn om contact tussen verzoeker en diens kinderen financieel te organiseren.*

*Daarenboven zal het ook organisatorisch moeilijk worden om het periodiek reizen op poten te zetten. De kinderen van verzoeker verblijven immers in een pleeggezin en het is niet geweten, noch gegarandeerd dat deze hun medewerking daaraan zullen verlenen.*

*Dit algemeen besluit voldoet geenszins in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 EVRM wordt vereist. Gezien de vastgestelde eenzijdigheid is van een concrete en billijke belangenafweging in deze zaak geen sprake en is er wel degelijk een schending van artikel 8 EVRM voorhanden.*

*Er bestaat een gezinsleven*

*3.*

*Het begrip gezin is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsstaten moet worden geïnterpreteerd, waar bij het niet gaat om een gezin de iure, maar een gezin de facto.*

*Het EHRM kiest niet voor een enge definitie van het begrip gezinsleven. Het is niet vereist dat relaties een juridische basis hebben. Wat telt, is het bestaan van sterke persoonlijke en emotionele relaties, die gestaafd worden door feitelijke omstandigheden.*

*Het begrip gezinsleven vereist aldus de aanwezigheid van nauwe persoonlijke banden. Dat verzoeker deze nauwe banden heeft met zijn kinderen wordt niet betwist door de Belgische staat.*

*De romantische relatie tussen verzoeker en mevrouw D. C. valt eveneens onder het familieleven. Familieleven kan bestaan zonder dat de partners gehuwd zijn. Het Europees Hof oordeelde daarover reeds in onderstaande zin:*

*"In any case, the Court recalls that the notion of "family life" in article 8 is not confined solely to marriagebased relationships and may encompass other de facto "family ties" where parties are living together outside marriage. Although, as a rule, living together may be a requirement for such a relationship, exceptionally other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto "family ties"."<sup>3</sup>*

*In casu, is er sprake van een familieleven.*

*4.*

*Verzoeker heeft kort na zijn aankomst mevrouw D. C. leren kennen en er is snel een duurzame relatie ontstaan (stuk 2). Uit deze duurzame relatie werden 2 kinderen geboren: A. A. op (...)2007 en A. A. op (...)2009 (stuk 1).*

*Op 09.05.2008 besloten verzoeker en mevrouw D. C. te huwen. Aan hun huwelijk kwam er acht jaar later, op 26.09.2016, een einde.*

*Ondanks het feit dat verzoeker gescheiden is van mevrouw D. C. in 2016, hebben verzoeker en mevrouw D. C. nog steeds een duurzame relatie. Zij hebben steeds contact gehouden en vormen terug een koppel.*

*Zij kennen elkaar al meer dan 17 jaar door en door.*

*Het één en ander wordt ook bevestigd in de vragenlijst van DVZ. In het kader van de vragenlijst van DVZ werd ook het volgende genoteerd:*

*"Bent u getrouwd of hebt u een duurzame relatie in België?*

*Was getrouwd met S. D. C., in 2016 gescheiden. Recent terug samen."*

*" Heeft u familie in België?*

Getrouwd in 9/5/2008, gescheiden in 26/9/2016, opnieuw samen sinds eind maart 2017. S. bezoekt I. terug in de gevangenis ( zie bijlage historiek bezoek vanuit de gevangenis).

Op 14.12.2018 deed mevrouw D. C. dan ook een nieuwe huwelijksaangifte. Op 12.03.2019 annuleerde zij deze huwelijksaangifte om redenen die op geen enkele wijze afbreuk doen aan de duurzaamheid van hun relatie. Zo gaf mevrouw D. C. ook aan dat verzoeker bij haar mag intrekken van zodra hij in vrijheid wordt gesteld (stuk 2).

5.

Er bestaat niet alleen een familieleven en duurzame relatie met mevrouw D.C., maar uiteraard ook met de kinderen van verzoeker. Dat er een hechte band is tussen verzoeker en zijn kinderen, blijkt eveneens uit de verscheidene getuigenissen.

De kinderen van verzoeker gaan hun vader op regelmatige basis bezoeken in de gevangenis.

Van maart 2012 tot november 2018 begeleidde mevrouw A. tweemaal per maand het bezoek van A. en A. aan hun vader in de gevangenis (stuk 4).

Zij zegt daarover het volgende:

"Over het algemeen verliepen de bezoeken positief. Vooral A. kijkt erg hard op naar zijn vader. De kinderen gingen altijd vlot mee. I. deed zijn best om de gezelschapspelletjes te spelen die zij wilden en de vrede tussen de kinderen te bewaren. Beiden durfden wel eens om de aandacht van hun vader te strijden...

(...)

De beste periode voor de kinderen was toen I. tijdens het penitentiair verlof op bezoek kon komen in (...). Toen de uitgangsvergunningen werden ingetrokken was dit voor beiden een enorme klap. Het duurde een tijdje voor het vertrouwen terug was. De periode nadien verliepen de contacten zoals gewoonlijk.

A. en A. groeiden in (...) op. Hoewel ze een goede en veilige plaats vonden in het pleeggezin, blijven ze naar hun eigen thuis verlangen. Mama onderneemt stappen, maar papa blijft een gemis. Ik zou graag zien welke stappen I. zou nemen als hij de kans krijgt. "

Sinds de zomer van 2018 werd de begeleiding voor deze bezoeken overgenomen door mevrouw N. D.. Zij schrijft daarover (stuk 5):

"De kinderen gaven aan dat papa tijdens de bezoeken steeds interesse toont door vragen te stellen over school, hobby's, vrienden,... Tijdens de bezoeken spelen ze eigenlijk altijd een spelletje. Papa laat de kinderen steeds kiezen welk spel dit is en volgt hierin de kinderen. A. gaf aan dat ze de bezoeken als een gewoonte ervaart- 'het is gewoon altijd zo geweest'-Wij die om de twee weken bij papa op bezoek gaan in de gevangenis. We spelen steeds een spelletje, maar ik ben zeker dat indien het zou kunnen papa ook andere dingen met ons zou doen. Vroeger zijn er een drietal bezoeken buiten de gevangenis doorgegaan (UV's), dan zijn we eens naar de cinema geweest, gaan wandelen en ook naar Dreamland geweest. A. gaf aan dat hij soms niet zoveel zin had om te vertrekken naar de gevangenis. Dit hing dan vooral af van zijn gemoedstoestand op dat moment. Eenmaal in de gevangenis was hij steeds blij om papa te zien. (...)

Ik vertrouw er gewoon op dat alles goed komt en papa vrijgelaten wordt .Hij gaf ook aan papa te missen. Pleegouders gaven aan dat de bezoeken steeds op een goede manier zijn verlopen. Papa toonde steeds interesse in de kids, de kinderen waren blij om papa te zien en het contact verliep op een vlotte manier.

Als pleegzorgbegeleidster heb ik ook steeds een goed contact ervaren tussen I. en de kinderen. Ik merkte dat ze op elkaar gesteld zijn. "

De bestreden beslissing maakt bovendien ook nog melding van:

"Uw kinderen bezoeken u ongeveer tweewekelijks in de gevangenis en wanneer u in het verleden een uitgangsvergunning dan wel penitentiair verlof had, ging u bij hen op bezoek wanneer mogelijk. U legde in het verleden bewijzen voor dat u soms geld overschreef naar uw kinderen.

Verzoeker heeft met zijn kinderen eveneens een duurzame en hechte relatie en dat wordt niet betwist.

6.

Dat verzoeker met zijn gezin wel degelijk voldoet aan het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM wordt bovendien bevestigd door de Belgische Overheid zelf. Zo stellen zij zelf in de bestreden beslissing:

"Er wordt niet betwist dat de beëindiging van uw verblijf een inmenging uitmaakt in uw privé-en gezinsleven, huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden. "

Bovenstaande toont op voldoende wijze aan dat er wel degelijk sprake is van een familieleven.

Er is een ongerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven

7.

Het inreisverbod vormt een inmenging in het gezinsleven van verzoeker die ongerechtvaardigd is.

De Belgische Staat beroept zich onder meer op onderstaande redenen om het inreisverbod af te geven: "Er wordt niet betwist dat de beëindiging van uw verblijf een inmenging uitmaakt in uw privé-en gezinsleven, huidige maatregel is noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden.

Dat er sprake is van een inmenging wordt niet betwist.

De inmenging is enkel toegestaan indien ze voorzien is bij wet, een legitiem doel NASTREEFT EN NOODZAKELIJK IS IN EEN DEMOCRATISCHE SAMENLEVING

8.

Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in dergelijk geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 E.V.R.M. enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Het is aldus de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te behouden.

"Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans van het individu en het algemeen belang zien te vinden. Staten komen hierbij een beoordelingsvrijheid toe."4

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden door de overheid naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM. In casu dient te worden nagegaan of:

Er een gezinsleven bestaat;

- EN

Er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging is slechts gerechtvaardigd indien:

o Ze voorzien is bij wet;

o Een legitiem doel nastreeft zoals bepaald in artikel 8.2e lid EVRM

o En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

De noodzaak wordt op haar beurt ook afgetoetst aan drie criteria:

Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak?

Is de maatregel/ het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken?

Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken?

9.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van onderstaande beweegredenen:

"Er wordt niet betwist dat de beëindiging van uw verblijf een inmenging uitmaakt in uw privé-en gezinsleven, huidige maatregel is noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid, het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de persoonlijke en gezinsbelangen die u kan doen gelden.

De Belgische Staat spreekt dan wel over het feit dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan zijn persoonlijke -en gezinsbelangen, maar een eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd door de Belgische Staat nooit gemaakt.

De discussie spitst zich in onderhavige casus voornamelijk toe op de vraag of de inmenging van artikel 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Dat er op heden sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de Belgische Staat niet zomaar stellen. Hoewel zij dit impliciet lijkt aan te nemen in haar bestreden beslissing.

De bestreden beslissing maakt melding van de begane feitelijkheden en de veroordelingen van verzoeker. Zijn gedrag zou getuigen van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Zijn gedrag zou om die redenen de openbare orde schaden.

Er wordt enkel gekeken naar de veroordelingen in het verleden van verzoeker om diens huidig gedrag te beoordelen. Dit is geenszins correct. De laatste feiten van verzoeker dateren van 19.12.2014 ( bezit van drugs) en van 18.08.2015 ( gevecht in de gevangenis). Deze feiten dateren van meer dan 5 jaar geleden. Het kan toch niet zijn dat gebeurtenissen die vijf jaar terug in de tijd hebben plaatsgevonden, vandaag nog kunnen dienen om iemand zijn actueel gedrag te beoordelen én te oordelen dat hij tot op heden daarom een actueel gevaar vormt voor de samenleving.

Bovendien is er een volledig eenzijdige weergave door de enkele verwijzing naar het vonnis. Het is niet geweten wat de aanleiding was voor het gevecht met de celgenoot van verzoeker én wat de verklaring van verzoeker was ter zitting. Het vonnis wordt niet bijgebracht. Verzoeker heeft hoe dan ook spijt m.b.t. de gebeurde feiten.

Door te verwijzen naar het gedrag van verzoeker van 5 jaar geleden, negeert de Belgische Staat de vereiste van (onderzoek naar) de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde. Hoogstens verwijst de Belgische Staat naar het feit dat verzoeker mogelijks vroeger een gevaar zou hebben kunnen opleveren.

Aan het feit dat verzoeker verklaart dat hij fout is geweest in het verleden, wordt niet de minste aandacht besteed.

Het feit dat verzoeker verklaard zou hebben terug te komen desnoods op illegale wijze naar België, wordt heden aangegrepen om enigszins enige actualiteit van het gevaar aan te tonen. Hiermee kan bezwaarlijk de actualiteit van het gevaar aangetoond worden. Het enige wat hiermee aangetoond kan worden is dat verzoeker niet gescheiden wenst te worden van zijn gezin. Een uitspraak kan bovendien ook niet het bewijs vormen van het feit dat men daadwerkelijk tot dergelijke actie zou overgaan.

Er is aldus niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het bedrag van verzoeker, wat duidelijk niet het geval is. Het is de Belgische Staat die hier faalt in haar bewijslast.

De Belgische Staat doet nochtans het tegenovergestelde uitschijnen. Zo stelt zij:

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat er niet langer een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou zijn."

Het is niet aan verzoeker om te bewijzen dat hij geen gevaar vormt. Het is n t aan de Belgische Staat zelf om te bewijzen dat verzoeker een actueel gevaar vormt!

Ongeacht het niet aan verzoeker is om aan te tonen dat hij geen actueel gevaar vormt voor de samenleving, en een negatief bewijs leveren erg moeilijk is, wijst verzoeker op onderstaande elementen:

- Verzoeker heeft twee kinderen waar hij erg op gesteld is. Hij kijkt ontzettend uit naar de tweewekelijkse bezoeken. De contacten met de kinderen, de begeleidingsverantwoordelijken, het pleeggezin hebben steeds -zonder enig probleem-optimaal verlopen (stuk 4 en 5). Verzoeker stelde het belang van zijn kinderen tijdens deze bezoeken steeds voorop en liet hen volledig zelf kiezen wat ze wenste te doen. Hij begreep niet steeds de speelafspraken met andere kinderen, de regels in het pleeggezin,... omdat dit uiteraard buiten zijn leefwereld om ging, maar deed altijd zijn best om de regels te begrijpen. Hij stelde ze nooit in vraag.

- Verzoeker wenst zijn leven terug op de rails te krijgen na zijn leven in de gevangenis. Daartoe volgde hij verscheidene opleidingen in de gevangenis. Zo volgde hij lessen Nederlands, een opleiding metaal, een opleiding bedrijfsbeheer, een opleiding elektriciteit, ...(stuk 8)

- Verzoeker schreef zich ook in bij de VDAB om zijn kansen op de arbeidsmarkt zoveel als mogelijk te vergroten. In het kader daarvan nam hij ook deel aan een wegwijzerproject. Het eindverslag van dit project maakt melding van (stuk 7):

"I. is iemand die het best werkt onder toezicht van anderen. Hij heeft duidelijke instructies nodig om de opdrachten te voltooien. Taalopdrachten zijn voor I. niet gemakkelijk hij begrijpt het taalkundig niet steeds, maar hij tracht meestal zijn best te doen door een goed resultaat te behalen. Voor de praktische opdrachten kan hij meer zelfstandig werken. Hij is meestal gemotiveerd en werkt nauwkeurig en hij werkt volgens een zekere systematiek. De beroepentest en de persoonlijkheidstest bevestigden deze bevindingen. I. kon zich zelf herkennen in de beschrijvingen.

I. zou graag verder werken als lader/losser in bedrijven of als vrachtwagenchauffeur als hij hiervoor zijn rijbewijs kan behalen. Wij zijn ervan overtuigd dat hij hierin verder kan , mits de nodige inzet en motivatie."

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

Bovendien heeft verzoeker de hem opgelegde straf uitgezeten.

Verzoeker beseft maar al te goed dat hij fouten heeft gemaakt en wenst dit niet meer te herhalen. Verzoeker wordt door deze beslissing tot verlaten van het grondgebied om redenen van openbare orde gekoppeld aan een reisverbod van maar liefst zes jaar, opnieuw gestraft voor de feiten waarvoor hij reeds bestraffing heeft ondergaan.

Verzoeker blijft overigens zelf al van 2005 in België en heeft zijn leven ook hier opgebouwd. Gelet op zijn jonge leeftijd, bracht hij dus een groot stuk van zijn leven in België door.

Voorafgaand aan zijn verblijf in België, verbleef hij in Italië. Verzoeker werd daar uitgezet in 2003, maar liep daar school. In 2000 behaalde hij aldaar een diploma (stuk 7). Dit wil zeggen dat verzoeker al minstens 21 jaar niet in Tunesië is geweest. Met zijn geboorteland Tunesië heeft hij aldus al lang geen band meer. Gezien de jonge leeftijd van verzoeker, heeft hij bijna de helft van zijn leven reeds doorgebracht in België en heeft hij nauwelijks tot geen banden met Tunesië.

Zijn hebben en houden bevindt zich in België. De zes-jarige verwijdering van verzoeker zou als gevolg kunnen hebben dat zijn minderjarige kinderen gescheiden van hun vader opgroeien. terwijl het hoger belang erin bestaat dat zij bij in nauw contact met hun vader zouden kunnen opgroeien. De verwijdering van zes jaar leidt zondermeer tot de vernietiging van de gezinsrelaties. Het EHRM besliste in een gelijkaardige zaak reeds dat dit evenwicht onbillijk was.

Het is geen optie dat de kinderen met hun moeder zelf verzoeker zouden volgen naar Tunesië. Momenteel blijven de kinderen immers bij een pleeggezin. Opdat de kinderen kunnen komen wonen bij de moeder of vader zal er nog een juridisch parcours afgelegd moeten worden. Dit heeft

vanzelfsprekend enkel kans op slagen wanneer verzoeker in België kan blijven. Door een inreisverbod van zes jaar op te leggen wordt in se aan verzoeker zijn rol van vader die hij na zijn vrijlating kan opnemen, hem ontnomen.

De bestreden beslissing is dan ook verre van evenwichtig.

**HOGER BELANG KINDEREN WORDT NIET GERESPECTEERD**

10.

De overheid heeft nagelaten een grondig onderzoek te doen van de situatie en de belangen terzake af te wegen. Zij had dienen te onderzoeken dat de bestreden handeling niet een aantasting zou kunnen zijn van een fundamenteel recht dat beschermd is door internationale juridische instrumenten waardoor België gebonden is, namelijk artikel 8 EVRM, omwille van zijn vaderschap ten aanzien van twee Belgische kinderen. Zij liet dit na.<sup>6</sup>

Het begrip gezinsleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie met mevrouw D. C. en de kinderen in. Dat verzoeker een effectieve en affectieve band heeft met zijn kinderen en mevrouw D. C. blijkt reeds uit bovenstaande.

Door de beslissing het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van zes jaar zal de band die verzoeker opbouwde met zijn kinderen teniet gedaan worden. Het hoger belang in hoofde van de kinderen wordt door een uitwijzing niet gerespecteerd.

De minderjarige kinderen van verzoeker, hebben er belang bij hun vader te kennen, dat kan niet betwist worden. Zij willen ook bij hun vader zijn. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij zijn kinderen steeds graag heeft gezien en correct heeft behandeld. Ook de relatie met de moeder verloopt goed en vlot. Ook de moeder werkt mee aan het ondersteunen van de vaderkind relatie en moedigt contacten tussen beiden aan.

Ook het belang van de kinderen dreigt derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou worden gelegd

De stelling dat verzoeker niet zou samenwonen met zijn kinderen en dat aldus de uitwijzing en het inreisverbod niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op de uitwijzing van een ouder die wel met zijn kinderen samenwoont, kan niet weerhouden worden in huidig geval. Verzoeker verblijft in de gevangenis, maar zal in vrijheid gesteld worden en als hij de kans krijgt er alles aan doen om voor zijn kinderen een thuis te creëren.

Het is logisch dat verzoeker nog niet de tijd heeft gehad om een regeling inzake ouderschap uit te werken. Het is onredelijk om voor te houden dat de impact van een uitwijzing op verzoeker minder groot zou zijn omdat hij niet samenwoont met zijn kinderen. Verzoeker heeft de dagen in de gevangenis afgeteld om bij zijn kinderen te kunnen zijn. Elke uitgangsvergunning die hij kreeg, heeft hij aangewend om zijn kinderen te bezoeken. Nu hij eindelijk meer tijd bij zijn kinderen zou kunnen doorbrengen, wordt dit hem dooreen dreigende uitwijzing + inreisverbod van maar liefst 6 jaar (!) onzegd.

Uit voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé-en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing.

In diezelfde zin werd overigens meermaals in de rechtspraak geoordeeld:

- RvV n° 98.126 dd. 28 februari 2013:

" Volgens artikelen 74/11 en 74/13 vreemdelingenwet moet het bestuur rekening houden met de persoonlijke en gezinssituatie ( artikel 8 EVRM en art. 22 GW) van de betrokkene alvorens een verwijderingsbeslissing met inbegrip van een inreisverbod van een bepaalde duur te nemen, daar een billijk evenwicht moet worden gezocht tussen de belangen die op het spel staan. Het is in casu absoluut misplaatst en onevenredig twee jonge adolescenten gedurende 8 lange jaren de aanwezigheid van hun vader te onzeggen. "

- EHRM nr. 50435/99 dd. 31 januari 2006 ( Rodrigues da Silva en Hoogkamer/ Nederland):

" De uitwijzing van de moeder zou belangrijke gevolgen hebben op haar familieleven met haar jong kind. Het is duidelijk in het hogere belang van de dochter dat de moeder in Nederland blijft. De economische welvaart van een land heeft niet de bovenhand op de rechten van verzoeksters op grond van artikel 8 EVRM, hoewel de moeder bij de geboorte van haar dochter zich in een onregelmatige situatie bevond in Nederland."

- RvV n° 92 552 dd. 30.11.2012:

Er werd een inreisverbod van 8 jaar opgelegd omwille van zware feiten die de openbare orde schaden, maar er werd geen rekening gehouden met de kinderen. De RvV oordeelde tot een schending van formele motiveringsplicht aangaande artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vw.

Bovenstaande rechtspraak bevestigt dat er in huidige casus een inbreuk werd gepleegd op artikel 8 EVRM en de bestreden beslissing dient te worden geschorst én vernietigd.

Schending van artikel 12 EVRM

11.

Artikel 12 EVRM bepaalt:

*"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen. "*

*Deze rechten op eerbied voor het ongestoord gezins- en familieleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen<sup>7</sup>.*

*De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk recht te weigeren. De wil om verzoeker het recht te weigeren op een ongestoord gezins en familieleven vormt een inmenging die niet verenigbaar is met art. 8.2 en 12 EVRM.*

*Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 en 12 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan de kinderen van verzoeker en mevrouw D. C..*

*Ook zij zijn gerechtigd op normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België."*

3.6 Verzoeker verwijst naar zijn partner en kinderen en meent dat er geen correcte belangenafweging is uitgevoerd, nu hij gedurende een periode van zes jaar gescheiden zal worden van zijn kinderen.

Uit de lezing van het inreisverbod kan worden vastgesteld dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de familieleden van verzoeker in België en uitgebreid heeft gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Zij heeft deze elementen afgewogen in het licht van artikel 8 van het EVRM bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en hierover uitgebreid gemotiveerd in het kader van een belangenafweging.

De Raad verwijst naar de volgende beoordeling die inzake het betoog van verzoeker reeds werd doorgevoerd wat de verwijderingsmaatregel betreft, in het arrest nr. 240 032 van 25 augustus 2020:

*"Verzoeker wijst op zijn familieleven en duurzame relatie met de moeder van zijn kinderen en de hechte band die hij heeft met zijn kinderen, hetgeen blijkt uit de verschillende getuigenissen.*

*Wat verzoekers relatie betreft wijst de bestreden beslissing op het feit dat mevrouw D.C. de huwelijksprocedure heeft geannuleerd op 14 december 2018 waardoor de huwelijksaangifte zonder voorwerp werd verklaard. Verzoeker gaf in het formulier hoorrecht dat hij invulde inmiddels ook aan geen duurzame relatie meer te hebben in België. Waar verzoeker thans in het verzoekschrift wederom stelt dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw D.C. maakt hij dit niet aannemelijk met de loutere verklaring van mevrouw dat hij bij haar mag intrekken wanneer hij in vrijheid wordt gesteld.*

*Uit de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat er ook een afweging werd gemaakt met de 'band' die verzoeker heeft met zijn kinderen. Zo stelt de gemachtigde vast dat de kinderen verzoeker ongeveer tweewekelijks in de gevangenis bezochten en dat wanneer verzoeker een uitgangsvergunning dan wel penitentiair verlof kreeg zijn kinderen bezocht. Soms maakte verzoeker een som geld over aan zijn kinderen. Evenwel stelt de gemachtigde ook vast dat de kinderen op 31 januari 2013 door de Jeugdrechtsbank werden geplaatst omdat er sprake was van een verontrustende opvoedingssituatie. Sinds april 2018 verblijven de kinderen bij een pleeggezin. Deze plaatsing werd bij vonnis van 23 oktober 2019 voor beide kinderen met 1 jaar verlengd. Een vrijstelling van verzoeker verandert in wezen niets aan de jeugdbeschermingsmaatregel, die gewoon verder blijft lopen. Het komt aan de jeugdrechter toe om te beslissen wat er met de kinderen zal gebeuren tot ze meerderjarig zijn. De jeugdrechter laat zich daarbij enkel leiden door het criterium "belang van het kind". De gemachtigde oordeelt dat zijn kinderen contact kunnen onderhouden met verzoeker via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar hij verblijft. De gemachtigde merkt nog op dat verzoeker sinds de geboorte van zijn kinderen het grootste deel van de tijd in de gevangenis verbleef. De gemachtigde oordeelt dat het feit dat de kinderen contact kunnen onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen en via periodieke reizen, geen ingrijpende wijziging inhoudt, in het leven van de kinderen. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij geen contact kan onderhouden met zijn kinderen via telefoon en internet vanuit het land waarnaar hij wordt uitgewezen. Voor de kinderen bestaat er ook geen beletsel om hem te gaan opzoeken tijdens de schoolvakanties in diens land van herkomst. De Raad stelt vast dat er weldegelijk een belangenafweging werd gemaakt die strookt met de elementen uit het administratief dossier. Daarbij werd er tevens rekening gehouden met de belangen van het kind. Daarom wordt in de beslissing het volgende gesteld: "Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10,*

*Jeunesse t. Nederland, par. 101; Gvvl-I 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden. De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, De samenleving heeft het recht om zich te beschermen tegen individuen die haar regels met de voeten treden. Het feit dat het contact met uw kinderen moeilijker zal verlopen, is louter en alleen het gevolg van uw persoonlijk handelen.” Bovendien zijn de kinderen geplaatst bij een pleeggezin omdat er sprake was van een verontrustende opvoedingssituatie. De jeugdrechter laat zich daarbij enkel leiden door het criterium “belang van het kind”. De conclusie in de bestreden beslissing: “Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; Gvvl-I 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die u kan doen gelden.”, is niet kennelijk onredelijk, nu de kinderen contact kunnen houden met hun vader via telefoon en internet en periodieke bezoeken.*

*Verzoeker benadrukt dat hij zijn leven terug op de rails wenst te krijgen. Hij heeft daartoe verschillende opleidingen gevolgd om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Tevens heeft hij deelgenomen aan een wegwijzerproject. Bovendien is hij sinds minstens 21 jaar niet meer in Tunesië geweest. Vóór België verbleef hij in Italië, alwaar hij school heeft gelopen. Met zijn geboorteland heeft hij geen enkele band meer.*

*Waar verzoeker verwijst naar zijn leven in Italië en zijn familie in Italië blijkt uit de bestreden beslissing dat hij uit Italië is uitgewezen ten gevolge van inbreuken op de drugswet, diefstal en zwendel. Verzoeker staat geseind in het Schengen Informatie Systeem door de Italiaanse autoriteiten omdat hij slechts na speciale toelating van de Minister van Binnenlandse Zaken mag terugkeren naar Italië. Verzoeker heeft op heden geen dergelijke aanvraag ingediend die zou zijn geweigerd. Verzoeker betwist dit niet.*

*Verder wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd: “U verklaarde dat u sinds maart 2005 in België bent, het eerste administratieve spoor van uw aanwezigheid in België dateert echter pas van 26.04.2006 toen u op heterdaad betrapt werd bij een winkeldiefstal met geweld en pas in de loop van 2008 werd uw verblijf geregulariseerd. Er is niet gebleken dat u een bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uw parcours in België is een aaneenschakeling van overtredingen, veroordelingen en detenties. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. U bracht meer tijd door in detentie dan in vrijheid. Contacten met eventuele vrienden in België kunnen onderhouden worden via telefoon, internet, skype, et cetera. Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts uiterst sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. U slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt. Verder lonen de gepleegde strafbare feiten een hunker naar makkelijk geldgewin aan. Gelet op uw persoonlijke gedragingen lijkt het niet uw intentie om een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland. De beperkte officiële en zeer korte tewerkstellingen zijn bijlange na niet van die aard om thans te spreken van een economische binding met België. Het gegeven dat u na uw vrijstelling eventueel de kans zou hebben om aan het werk te gaan doet niks af aan het gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Uit niks blijkt dat u in Tunesië geen werk zou kunnen vinden om in uw onderhoud te voorzien.”*

*Verzoeker weerlegt de motieven niet door thans te benadrukken dat hij verschillende opleidingen heeft gevolgd, alsook deelgenomen aan een wegwijzerproject. Het oordeel van de gemachtigde dat er geen sprake is van een economische binding met België is niet kennelijk onredelijk nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts uiterst sporadisch was tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Verzoeker bracht ook meer tijd door in detentie dan in vrijheid. Bovendien kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België niet getuigt van een integratie in de Belgische samenleving.*

*Waar verzoeker stelt geen band te hebben met zijn land van herkomst blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met dit element bij het nemen van de beslissing. Zo motiveert de beslissing: “Het wordt niet betwist dat het opnieuw opbouwen van uw leven in Tunesië aanpassingen zal vereisen. Er kan echter niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere band dan uw nationaliteit zou hebben met uw herkomstland, zo spreekt u bijvoorbeeld Arabisch. En hoewel een deel van uw familie in Italië en België woonachtig is, kan evenmin zonder meer aangenomen worden dat u helemaal geen familie of kennissen meer zou hebben in Tunesië. Uw familie kan u eventueel ook vanuit België of Italië ondersteunen bij het heropbouwen van uw leven in Tunesië. De beroepsopleidingen die u volgde tijdens uw detentie, zullen u ongetwijfeld ook in uw land van herkomst van pas kunnen komen. (...) De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen*

*van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het privéleven.” Verzoeker betwist niet dat hij Arabisch spreekt en weerlegt niet dat zijn familie in België en Italië hem kunnen ondersteunen bij het heropbouwen van zijn leven in Tunesië. Evenmin toont hij aan geen familie of kennissen meer te hebben in Tunesië. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende om een schending van het gezins- of privéleven aan te nemen. Aldus is de afweging dat de inmenging in het uitoefenen van het recht op eerbiediging van zijn privéleven noodzakelijk is om de openbare veiligheid te beschermen en ter voorkoming van strafbare feiten, niet kennelijk onredelijk.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt geen disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds, die in se erin bestaan om zijn privé- en gezinsleven verder te zetten in België hoewel hij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde.*

*Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoeker verwijst, kan worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.”*

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker betoogt dat artikel 12 van het EVRM wordt geschonden kan hij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat mevrouw D.C. op 14 december 2018 een huwelijksaangifte deed bij de stad Brugge. Op 12 maart 2019 gaf mevrouw D.C aan dat ze de huwelijksprocedure wenste te annuleren waardoor de huwelijksaangifte zonder voorwerp werd verklaard. Evenmin toont verzoeker aan dat hij niet zou kunnen huwen in zijn land van herkomst. De schending van artikel 12 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN